

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Historical

تاریخی

بازتایپ و ارسال از: لاله

تاریخ حزب کار البانی

انستیتوی تحقیقات مارکسیستی لنینیستی در جنب کمیته مرکزی حزب کار البانی
چاپ «نعم فر اشری» تیرانا ۱۹۶۹

بخش چهل و هفتم

۰۸ سپتمبر ۲۰۱۴

تحکیم پایه های دموکراسی توده نی

رهائی قسمت اعظم کشور امکان داد که قدرت توده نی بسط و تحکیم یابد و فعالیت شورا های رهائیبخش ملی به وجه بی سابقه ای گسترده شود. کمیته ضد فاشیست علاوه بر وظائفی که در مبارزه مسلح به ضد اشغالگران بر عهده داشت به فعالیت پر دامنه ای دست زد تا نظام دولتی و اجتماعی را سازمان دهد. کشور را از ویرانی بیرون آورد، اقتصاد را احیاء کند و به بازرگانی توسعه بخشد. در کلیه نواحی و شهر های آزاد شده، زندگی اقتصادی از سر گرفته شد. گروه ها و گردان های کار به نوسازی جاده ها و پل های خراب شده، مدارس و خانه های آتش گرفته پرداختند. مدارس باز شد و خدمات بهداشتی آغاز گردید. هیأت های رئیسه شورا ها اداره کلیه مؤسساتی را که اهمیت اقتصادی داشت و نظارت بر مصالح ساختمانی را بر عهده گرفتند.

کمیته ضد فاشیست تصمیم گرفت که اموال منقول و غیر منقول خیانتکاران را ضبط کند. رهنمود داد که وضع اراضی روشن شود و آماری از زمین های کشتمند و دام ها، از مالکان زمین و مالکان احشام، و از تعداد دهقانان بی زمین تهیه گردد. این اقدام نخستین تدارک رفرم ارضی بود که پس از رهائی کشور انجام گرفت.

توده های مردم با تمام قواء از اقدامات کمیته ضد فاشیست و شورا های رهائی ملی پشتیبانی کردند و نظر به علاقه ای که به کمیته ضد فاشیست داشتند خواستار آن بودند که بیدرنگ نامی را که در خور وظائف اوست یعنی نام دولت دموکراتیک البانی را اختیار کند. لزوم این امر از آنجا بود که اعتبار کمیته ضد فاشیست به مثابه یگانه دولت خلق البانی افزایش یافته بود و رهائی کامل البانی مسلم به نظر می رسید.

این مسأله در دومین جلسه شورای ضد فاشیست رهائی ملی البانی که از ۲۰ تا ۲۳ اکتوبر ۱۹۴۴ در شهر آزاد شده برات تشکیل شد مورد بررسی قرار گرفت. شورای ضد فاشیست رهائی ملی به اتفاق آراء تصمیم گرفت که کمیته ضد فاشیست را به دولت دموکراتیک البانی بدل کند. دولت دموکراتیک در برنامه خویش که به تصویب جلسه شورا رسید

در برابر خلق البانی متعهد می شد که تصمیمات کنگره پرمیت را دقیقاً به عمل در آورد، وظیفه خود می دانست که مبارزه رهائی سریع و کامل البانی را بیش از پیش توسعه و تقویت بخشد، استقلال ملی کشور البانی را محفوظ نگهدارد، قدرت شورا های رهائی ملی را تحکیم کند، به تأمین حقوق افراد و دفاع از آن بپردازد.

دولت می بایست در قرارداد های سیاسی، نظامی و اقتصادی که به وسیله رژیم زوغو با کشور های خارجی منعقد شده بود تجدید نظر کند و کلیه آنها را که به مصالح خلق و حکومت البانی زیان می رساند ملغی گرداند. برنامه دولت همچنین مقرر می داشت که با اتحاد شوروی و اعضای اتحادیه ضد فاشیستی رابطه و همکاری نزدیک برقرار شود. دولت متعهد می شد که پس از رهائی کشور به سازمان دادن انتخابات دموکراتیک مجلس مؤسسان بپردازد تا مجلس مذکور شکل رژیم را به طور قطع تعیین و قانون اساسی کشور البانی را تدوین کند.

جلسه برات قانون شورا های رهائی ملی و قانون انتخابات آنها را تصویب کرد. تا آن موقع شورا های رهائی ملی، هم ارگان دولت بودند و هم ارگان جبهه رهائی بخش ملی. از این به بعد آنها فقط می بایست وظائف ارگان های قدرت دموکراتیک توده ئی را انجام دهند. جبهه می بایست ارگان های جداگانه خود را به وجود آورد.

یکی از مهمترین تصمیمات جلسه برات عبارت بود از تصویب «اظهاریه حقوق افراد». اظهاریه مذکور تساوی کلیه افراد را در برابر قانون تأمین می کرد: آزادی اجتماعات، آزادی کلام، آزادی جمعیت ها، آزادی مطبوعات، آزادی مذهب و وجدان، تساوی حقوق برای زنان، حق انتخاب شدن از سن ۱۸، حق اقامه دعوا و غیره. «اظهاریه حقوق افراد» یکی از اسناد اساسی حکومت نوین دموکراسی توده ئی بود.

تصمیمات دومین جلسه شورای ضد فاشیست رهائی ملی، مکمل و دقیق کننده تصمیمات تاریخی کنگره پرمیت بود و پیروزی سیاسی تازه خلق البانی بر فاشیسم و ارتجاع داخلی به شمار می آمد. تصمیمات مذکور ضربه جدیدی بر تشبثات امپریالیست های انگلیس و امریکائی وارد آورد که می خواستند نظارت خویش را بر البانی بر قرار سازند. مبارزه انقلابی تحت رهبری حزب کمونیست، قدرت دشمنیان، مالکان بزرگ ارضی و بورژوازی را ریشه کن ساخته بود.

در هنگامی که جلسه برات برپا بود ارتش رهائی بخش ملی کاملاً به صورت ارتش منظم خلق و حکومت نوین البانی در آمده بود. اینک ارتش مذکور ۷۰ هزار جنگجو داشت که در گردان ها، لشکر ها و سپاه ها متشکل بودند. زن ها قریب ۹ درصد، جوان ها قریب ۸۰ درصد و دهقانان قریب ۹۰ درصد این ارتش را تشکیل می دادند.

واحد های ارتش رهائی بخش ملی در آن موقع به آخرین عملیات خویش علیه سپاهیان المانی در البانی و در مناطق کوسووا مشغول بودند. مهمترین عملیات مذکور عملیاتی بود که می بایست برای رهائی تیرانا انجام می گرفت و بر طبق نقشه فرماندهی کل به عمل در آمد. این نقشه بر اساس عملیات هماهنگ لشکر یکم و سایر واحد های ارتش رهائی بخش ملی تنظیم گردیده بود که مستقیماً در جهت تیرانا و راه های اصلی عقب نشینی سپاهیان هیتلری متمرکز می شد. هدف نقشه عبارت بود از امحای دشمن، جلوگیری از این که المان ها تیرانا را غارت و نابود کنند، آزاد ساختن تیرانا به هر قیمت که تمام شود. رهبری عملیات به فرماندهی سپاه یکم واگذار شد. رهبری نبرد های پایتخت و منطقه اطراف تیرانا بر عهده فرمانده لشکر یکم، محمد شیخو بود.

روز ۲۹ اکتوبر ۱۹۴۴ ارتش رهائی بخش ملی پس از تدارک عمومی دقیق به یورش برای رهائی پایتخت دست زد. تعرض مدت ۱۹ روز به طول انجامید و روز ۱۷ نومبر پرچم پیروزی بر فراز تیرانا به اهتزاز در آمد. عملیاتی که برای رهائی تیرانا صورت گرفت نشانه سطح عالی سازمان و انضباط و روحیه قوی ارتش رهائی بخش ملی بود. اهالی پایتخت در کنار گردان های ضربه، فعالانه در نبرد برای رهائی تیرانا شرکت جستند.

از سوی دیگر در روز ۱۸ نومبر نیرو های ارتش رهائیبخش البانی که در آن طرف مرز عمل می کردند به همراهی گردان های کوسووا بخش اعظم مناطق کوسووا را از سپاهیان هیتلری زوده و ژونیک، دسان، گژاکووا، پریزن و پژا را پس از نبرد های سخت آزاد کرده بود.

ادامه دارد...